

NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

La Carlota mai havia estat gaire treballadora. Però una de les coses que més l'atipava, era el coixí de fer puntes. El trobava avorrit, pesat, una verdadera llauana.

El dia que la seva mare li manava que fes puntes era un dia de prova. Arribava l'hora d'anar a la «noia» que encara no li havia fugit la mala impressió.

Així no estranyareu gens ço que li va passar una nit. El coixí de fer puntes, que estava damunt una cadira, va començar a créixer i més créixer fins a devenir un espantable gegant.

I lo pitjor era que anava acostant-se, acostant-se al llit on jeia la Carlota, més morta que viva. Quan va ser-hi a sobre mateix, el monstre va dir-li amb veu enrogallada:

—Es a dir que jo sóc un avorrit, un pesat, un llauana», oi?... Aviat sabràs el càstig que jo dono les nenes gandules que em tenen en tal concepte. Fixa't en lo que tu creies fins ara que eren oixets!

D'aquí un moment tu pensaràs com elles penjen, encantades. I anava a treure-la del llit d'una revolada...

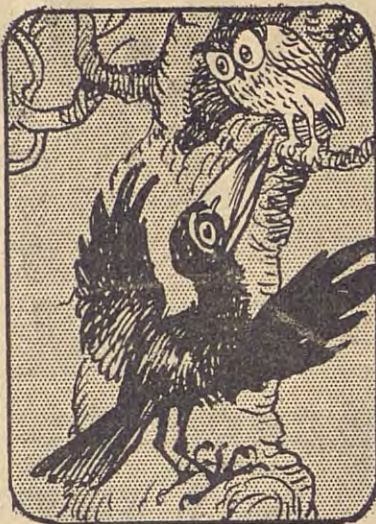
...quan la pobra noia es despertà. Malgrat no haver estat més que un somni, va quedar-ne tan impressionada, que va prometre no ser gandula mai més de la vida. I ho va complir.

LO CORB, LA SERPENT I LA GARLANDA

d'en Ramon Llull

Un corb feia son niu en una roca, i tots anys una gran serpent menjava-li sos fills. Lo corb havia molt gran ira d'aquella serpent qui sos fills li menjava, i no's gosava...

...combatre amb la serpent, per ço, car no era tan poderós que la pogués vèncer per força d'armes. Aquell corb cogità que s'ajudas amb maestria de la serpent, pus que força li fallia.

Esdevene-se un jorn que la filla del rei jugava amb ses donzelles, en un verger, i havia posat sa garlanda d'or i d'argent i de pedres precioses en la branca d'un arbre.

Lo corb pres aquella garlanda i volà per l'aire llongament, tro que molts homes seguïren lo corb, per...

...a veure on posaria la garlanda que la filla del rei molt amava, i que plorava molt fortament...

...com lo corb s'emportava la garlanda. Lo rei posà la garlanda en aquell lloc on estava la serpent.

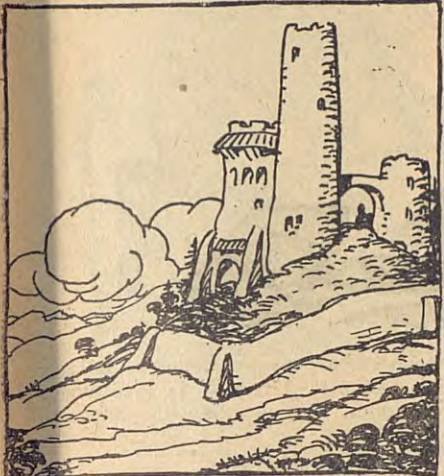

I los homes, con vingueren pendre la garlanda, vegeren la serpent, i occiren-la.

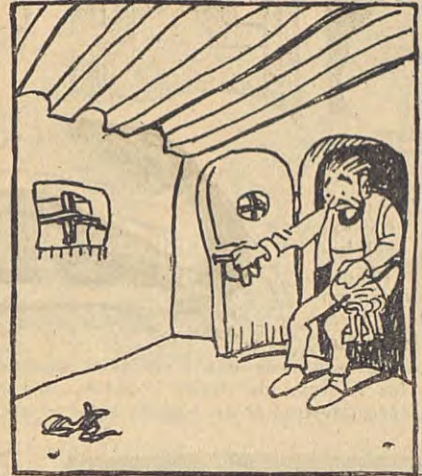

I en així'l corb ajudà-s, amb art i per maestria, a vèncer la serpent, per art i per maestria.
(Del «Llibre de les Besties»)

EVASSIÓ CÉLEBRE

Tancaren a l'assassí a una torra altíssima per tal de fer impossible la seva evasió. Com que havia costat tant el robar-lo, se'l creia capaç de tot.

I en efecte, un dia, quan el celler va entrar a la cel·la, va trobar-la buida. L'home havia desaparegut.

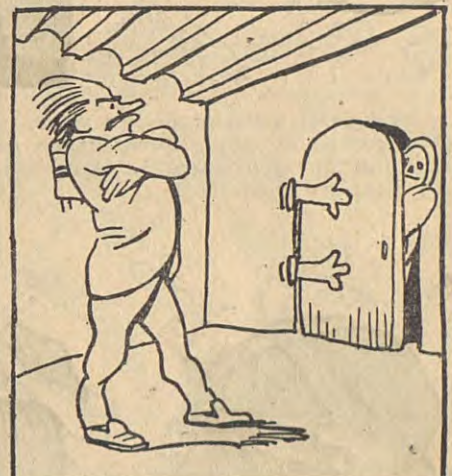
Mira d'aquí, cerca d'allà, ni la policia ni en Sajulida varen descobrir el més lleu indici que els podés aclarir el com i el què de la cosa.

Fins que un altre dia, també present la xocolata matutinal, el detectiu va rebre una carta de l'assassí, escrita a l'extranger, que deia, poc més menys:

«Com que no descobririeu mai la manera com vaig «guillar» i em féu llàstima, ara queestic en seguretat us ho diré: Havent mort a tanta gent, no us costarà de comprendre...

...que passés les nits molt agitada. Sovint se'm presentaven els espectres de les meves víctimes. A la primeria m'espantaven enormement, però és ben veritat que a tot un hom arriba a...

...acostumar-se. I vaig pensar, ja més tranquil, la manera de treure'n part. I la vaig trobar. Com que les famílies venien, com és costum, emboades en sengles llençols, no tenia...

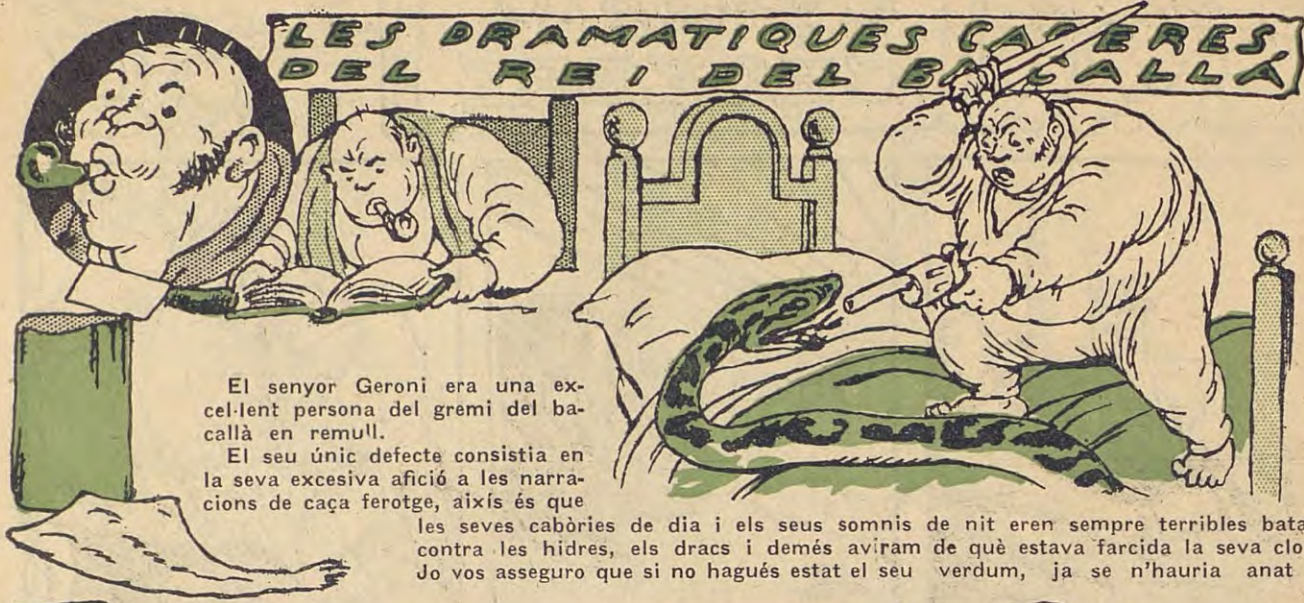
...més treball que anar-los-hi prenent. I quan vaig tenir-ne prou, nuant-los un al cap de l'altre, vaig poder despenjar-me de la torra...

...i pendre tranquil·lament el tren fins a un país estranger, des d'on tinc el gust d'oferir-me com a s. s. q. e. s. m. I aquí la firma».

(Sobre un tema de Mark Twain).

LES DRAMATIQUES CASERES DEL REI DEL BACALLÀ

El senyor Geroni era una excel·lent persona del gremi del bacallà en remull.

El seu únic defecte consistia en la seva excessiva afició a les narracions de caça ferotge, així és que

les seves cabòries de dia i els seus somnis de nit eren sempre terribles batalles contra les hidres, els dracs i demés aviram de què estava farcida la seva closca. Jo vos asseguro que si no hagués estat el seu verdum, ja se n'hauria anat a...

...caçar-les aquelles bestioles, però, a veure, heveu sentit mai parlar d'anar a caçar hidres amb verdum? Més una vetlla, oh, disortl el gat de la veïna, aprofitant un descuit, s'enfila i nyaci, li afana l'ocell. Aquesta terrible tragèdia fou el cop de gràcia per al rei del bacallà. Aixugant-se amb una mà el somicó, amb l'altra arreglava la maleta, decidit a marxar cap a les regions tropicals.

Però abans d'agafar el tren volgué donar un cop d'ull a les feres del Parc, per allò d'anar-s'hi acostumant. Més encara no havia donat quatre passes per la...

...primera avinguda, s'adona d'un enorme serpent que s'arrossegava per la verdura, horror!, ell que sí que es treu el matxet i cops a l'hidra, sense fer cas de la terrible sang verinosa que sortia per les ferides.

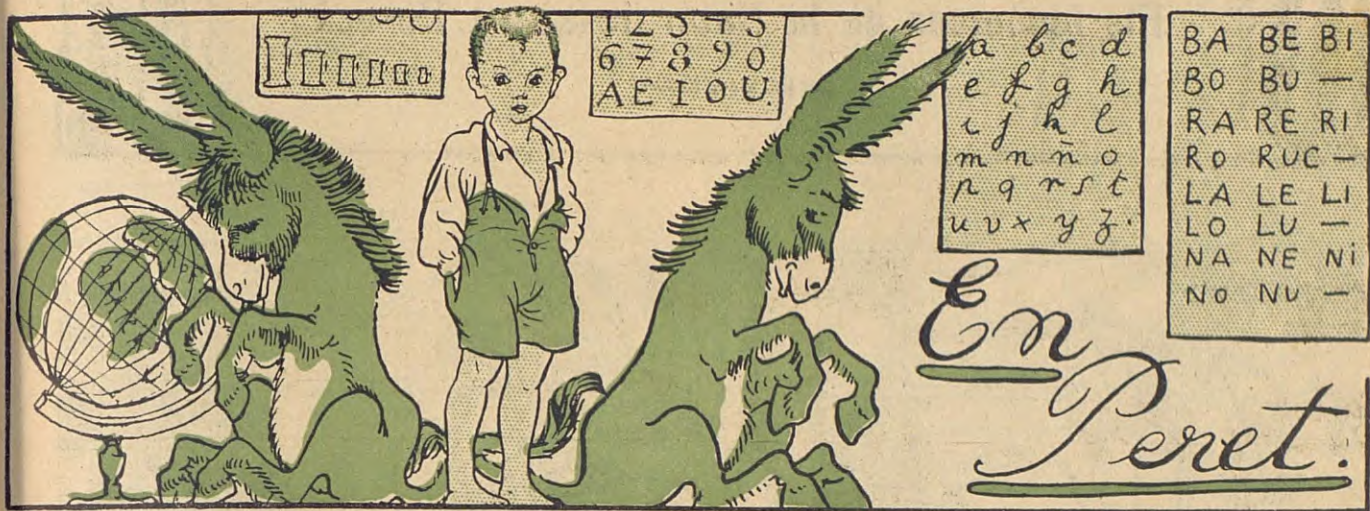

Ja quasi la tenia morta, quan de sobte, un espantós municipal me l'agafa per

l'espatlla, dient-li amb veu de tro:—Queda detenido por ir disfressat i por rompedor de mangueras.

(Seguirá)

Heu's aquí que una vegada en Peret abandonava l'escola; no volia aprendre de llegir i decidí marxar-ne.

En trobar-se al camp li semblà respirar amplament, lliure de la «presó» malestruga (així ell designava l'escola) i es disposà a fruitir de la llibertat anant en cerca de papellones o empaitar sargantanes.

No hagué de cercar molt per a trobar el més bonic papelló, ja que el primer que veié tenia les aletes d'or.

En Peret cuità a atrapar-lo, més al mateix temps que el subjectaven per les calces, sentí que li cridaven: «Deixa'l estar, Peret, val més que tornis a l'escola!»

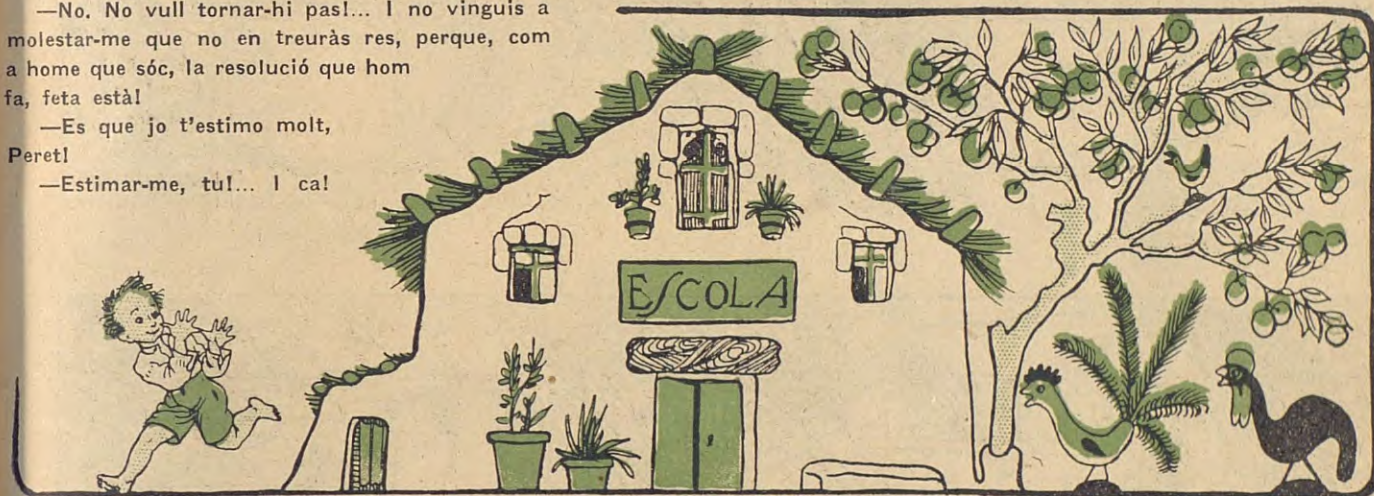
—Qui ets, tu—demanà en Peret.

—Atura't, home!... No em coneixes?... Sóc el teu llibre, que he procurat aconseguir-te! Torna, Peret, torna a l'escola, t'ho prego! Tornaràs?

—No. No vull tornar-hi pas!... I no vinguis a molestar-me que no en treuràs res, perquè, com a home que sóc, la resolució que hom fa, feta està!

—Es que jo t'estimo molt, Peret!

—Estimar-me, tu!... I cal!

No m'hauries fet capficar tant fent-me endevinar les lletres!

—Es que no hi poses atenció.

—Atenció no hi poso? Què creus que m'has de fer tornar ximplet cantant-te tots els dies el B A—BA, B A—BA?...

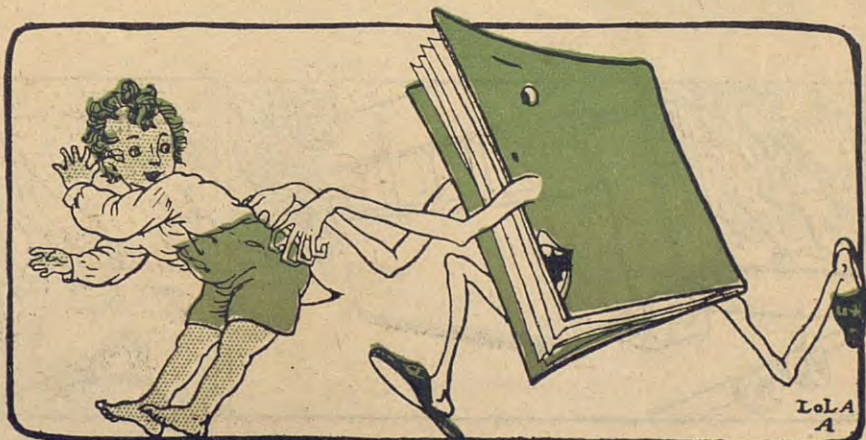
—Em sap greu, Peret—tornava el llibre.

—Ves-te'n, no tornis més, t'ho prego.

No em deixes, mal llibrot!... Doncs té, té i tél!... No compto que em molestis més!...

Que si per a tothom encara és l'estiu per a tu serà la tardor, ja que et cauen les fulles!—I en Peret esclatà en rialles.

Sí, ja podia riure ja, que no s'havien acabat encara les romagueres. Encara no havia desaparegut el dítxós llibrot, una veu fina, fina com un grinyol, començà a sentir-se darrera mateix d'en Peret. Aquest es girà ràpidament i pogué veure una cosa molt estranya:

LOLA A.

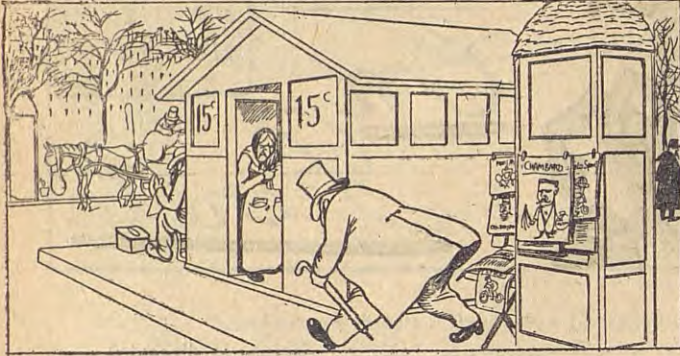
LOLA A

(Continuarà)

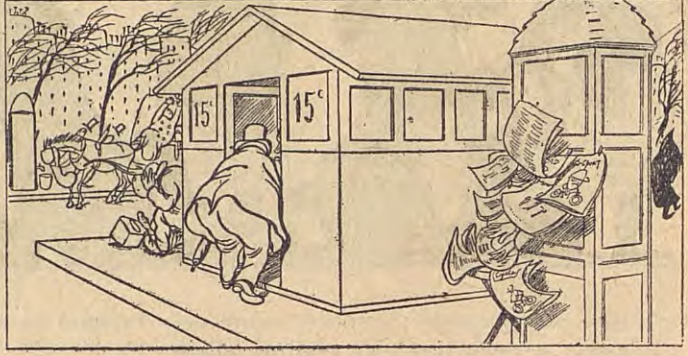
Els fenòmens de la Naturalesa : L'Horacà

per Caram d'Hache

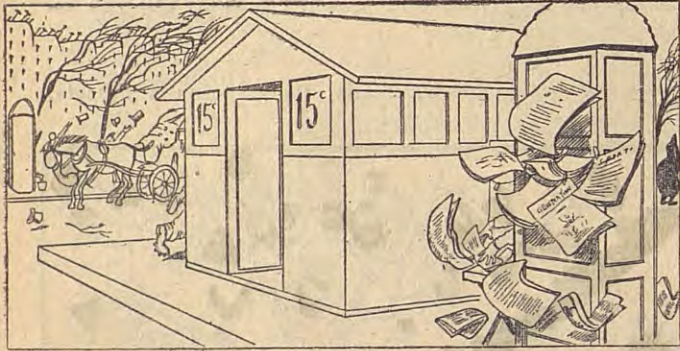
I

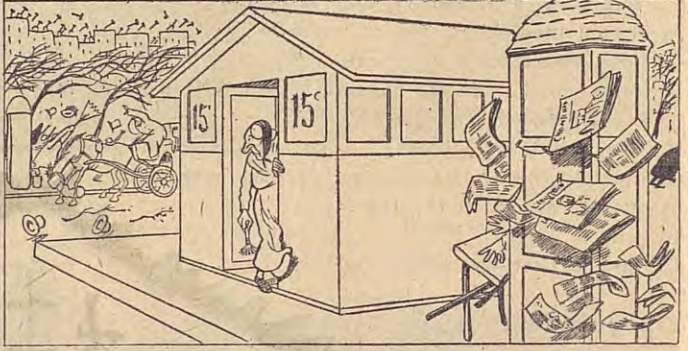
II

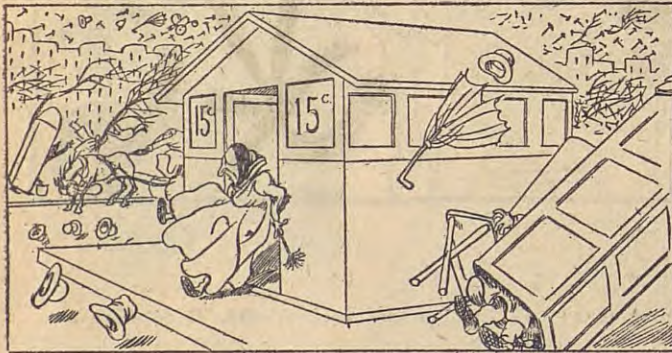
III

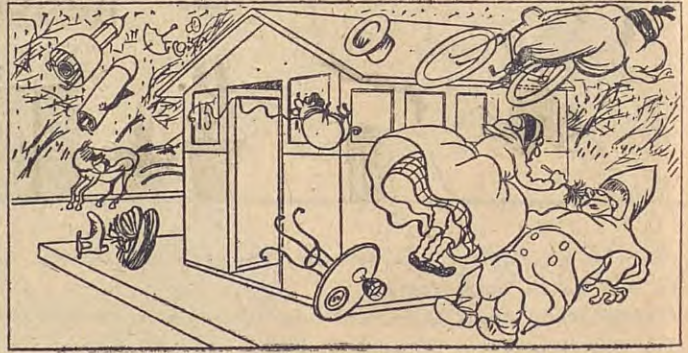
IV

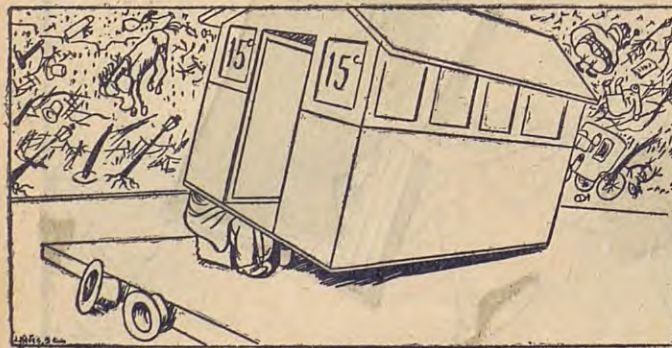
V

VI

VII

VIII

HISTORIETA MUDA

UN REGAL... ENSOPEGAT

—Que contenta estarà la meua dona: tant de temps que em demanava un quinquar de columna.

—Aii.. Maleïda gelada! Bonic ha quedat el quinquar de columna!

—Noia, perdona'm. Vet aquí tot ço que et puc oferir.

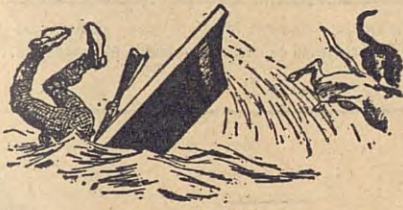
La senyora:— Oh! Deliciós! Aquesta corva és d'un exquisit modernisme. Has tingut molt bon gust!

—Pareu ment! Quan sentireu el tret, tots dos a l'aigüal!

Pim! Pam! Pum!

Xap!!

X A R A D A

La total beu l'aigua bona en un olla d'una-terça. Després, mon prima-segona, perquè menjin una estona, amb un terça les dispersa.

J. JESUALD B.

R O M B O

Substituir els punts per lletres, de manera que llegint vertical i horisontalment, dongui: Consonant; color; nom de dona; arbre fruiter; consonant.

SOLUCIONS DE LA SETMANA PASSADA

Als geroglífics comprimits: Com més humil un es, milló.—Totsans.—Els punts, sobre la roba.

Al logogrif numéric: Trebisonda.
Al acróstic fruiter:

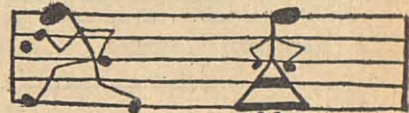
P O M E S
c i r E R E S
p e R E L L o n a
t A R O n j e s

Els clàssics de la llengua catalana

Sempre que poguem, tenim el propòsit de presentar les historietes del VIROLET que sían tretes dels nostres clàssics, amb el mateix text original, per tal de que els nostres llegidors puguin fruitir les bel·leses de son llenguatge i estil.

En el número d'avui publiquem «Lo corb, la serp i la garlanda» d'en Ramon Llull, il·lustrada esplèndidament per en Llaverías.

Tragèdia musical

SUSCRIPCIÓ D'UN ANY

PATUFET solt	Barcelona	5'50 Ptes.	PATUFET solt	Fòra	6 — Ptes.
» amb fulletó novel·la	»	7'50 »	» amb fulletó novel·la	»	8 — »
» » i VIROLET	»	13 — »	» » i VIROLET	»	13'50 »
VIROLET solt	»	5'50 »	VIROLET solt	»	6 — »

En Dallonses se passà tota la joventut en la lectura dels llibres estimulants i educadors de la voluntat, de manera que als trenta anys ja havia lograt desenrotllar una voluntat enorme.

En cahvi, es trobava sense am ni em. I tot era preguntar-se. ¿Es possible que un home de tan forta voluntat s'hagi de morir

de gana? No podria treure partit de la meua enèrgica voluntat? Ah, si jo podia fer quelcom, d'extraordinari, quelcom que em donés la celebritat, guanyaria molt diner! Si jo podia fer algún impossible, abastar

una estrella per exemple. Quina glòria i quina fortuna! I per què no hauria de provar-ho? Tal dit, tal fet. En Dallonses concentrà intensament tota la seva voluntat vers aquest desig d'abastar una estrella. Desseguida estirà

el braç cap al cel, i oh, miracle de la voluntat! El braç d'en Dallonses es

començà d'allargar, fins més enllà de les boires. Fins a arregar amb el dits una

estrella. I la gent que veié el miracle cuità a apropar-s'hi

El carrabiner fou el primer.

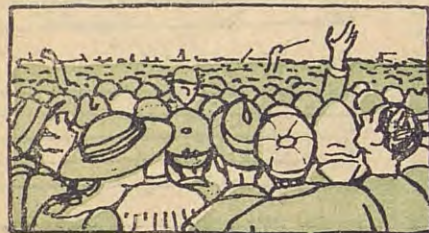
Desseguida arribà la noia de la vaqueria.

I el carboner.

I el senyor Canons i cent altres persones. I milers i dotzenes i tot de...

...curiosos de totes menes. Els quals començaren a preguntar què passava i a no creure el que es deia.

I a disputar-se i barallarse per si "és que jo ho he vist!" i per "si es pensa que jo bado!"

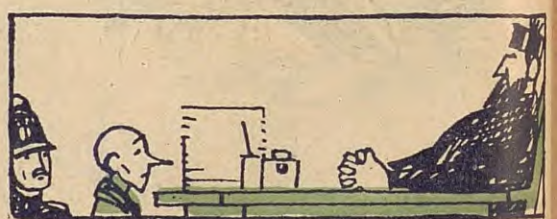
I tota la ciutat deixà la feina per tal de poder veure la maravella. La circulació de carruatges quedà interrompuda.

I la policia de cavall tingué d'anar-hi a normalitzar...

...la circulació i agafar el cap i causant de l'aldarull, per portar-lo mig mort de sufocació i trepitjades a càl jutge.

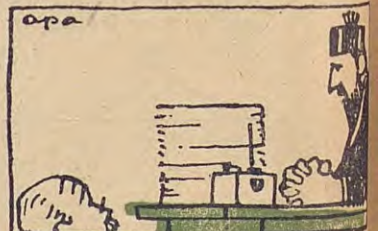
El qual li prengué declaració. I, és clar, no es volgué creure que l'infeliç acusat afirmava d'heber abastat una estrella, fins que li va ésser mostrat el cos del delicte que no era més que...

... una pedra cantelluda i molt lliuenta, la qual cosa posà molt perplexe al Sr. Jutge. I, no sabent qué creure'n, ordenà desseguida un peritatge. I un policia fou en-

viat cuita-corrents a cercar un astrònom amb el fi de que distaminés. I l'astrònom vingué i mirà i remirà l'estrella, i esbufe-

gà, i es gratà el cap, i a la ff hagué de dir al Sr. Jutge. Ja veurà, Sr. Jutge, jo no sabria pas dir-li si és o no una estrella, això: els astrònoms no hi entenem res de tan a la vora.

